

[Justitsministeren.]

sandsynligheden for alle de sagsøgte faderskab er ringe, og hvor der er en nærliggende mulighed for, at en ikke inddraget mand er fader til det pågældende barn. Det er det, højesteret fremhæver, det er dér, højesterets kritik sætter ind; og jeg bør måske tilføje, at netop hvis et sådant tilfælde kom til at foreligge, ville det efter mit skøn være det rimelige at frifinde de pågældende.

Om det ærede medlems ændringsforslag vil jeg i øvrigt sige, at jeg synes, vi savner en uddybende kommentar fra det ærede medlem gående ud på, hvad han mener med, at flere er lige sandsynlige. Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen efterlyste en sådan kommentar ved anden behandling, men fik den ikke. Jeg synes, at således som det ærede medlem formulerede bestemmelsen i sin tale ved anden behandling, var den meget uklar. Den ville være uhyre vanskelig at praktisere ved domstolene.

Må jeg i øvrigt om hele spørgsmålet sige, at mit oprindelige forslag gik ud på, at hvis faderskab ikke kunne fastslås, skulle der statueres bidragspligt, såfremt sagsøgte inden for avlingstiden havde haft samleje med moderen og det ikke måtte anses for udelukket, at han kunne være barnets fader; og så tilføjedes der, at hvis ingen af flere sagsøgte kunne anses som fader, blev den, hvis faderskab måtte anses for mest sandsynligt, at anse som bidragspligtig. Det var mit oprindelige forslag.

Altså, jeg har hele tiden stået på det standpunkt, at vi måtte bort fra den retstilstand, hvor der var flere bidragspligtige, og min begrundelse herfor er den selvfølgelig, at barnet kun kan have én biologisk fader, at målet må være at finde frem til ham, og at det er vanskeligt at begrunde en bidragspligt for flere. Det ærede medlem vender sig imod den tankegang, at denne bidragspligt for flere er at opfatte som en straf; det ærede medlem foretrækker ordet erstatning. Jeg gentager det spørgsmål, det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen stillede

ved anden behandling: erstatning til hvem? For beløbene tilfalder, bortset fra det ene bidrag, det offentlige, og det var altså det, som det daværende medlem af folketinget, rådmand Sven kaldte en prostitutionsskat. For mig at se spiller også med ind noget helt afgørende i spørgsmålet om flere bidragspligtige, nemlig hensynet til barnet. Hvordan man end vurderer det, er det for barnet noget odiøst at have flere bidragspligtige.

Når det ærede medlem hr. Vagn Bro nævner den nordiske retsenhed, vil jeg dog gentage over for det ærede medlem, hvad jeg sagde ved anden behandling, at det standpunkt, det ærede medlem har, at vi bør bevare ordningen med flere bidragspligtige, i hvert fald helt udelukker nordisk retsenhed, thi denne retstilstand kendes ikke i noget andet nordisk land, og intet andet nordisk land drømmer om at indføre den. Derfor tror jeg, det ærede medlem bør stryge dette argument med den nordiske retsenhed.

Når jeg ikke i første omgang fulgte det forslag, som var udarbejdet af den nedsatte kommission, var det ikke, fordi jeg var uenig med kommissionen i, at dette måtte være slutstenen på den igangværende udvikling; det var simpelt hen, fordi jeg delte den opfattelse, der var kommet til udtryk, da vi sendte kommissionsbetænkningen ud til erklæring i en række institutioner og organisationer, at tiden endnu ikke var inde til at tage dette skridt, og at man i hvert fald endnu i nogle år burde afvente udviklingen i anvendelsen af de biologiske bevismidler i faderskabssager. Det spillede for mig naturligvis også en rolle, at vi måtte regne med, at den af kommissionen foreslåede ordning ville føre til, at domstolene i mange tilfælde, hvor der efter de nugældende regler blev statueret bidragspligt, ville vige tilbage for at fastslå faderskab med de deraf følgende videregående retsvirkninger med den følge, at der ville blive et væsentligt større antal frifindelser end efter den nugældende ordning.

Det, der skete under udvalgsbehandlin-